

Nečekaná cesta do Athén

Je léto roku 2022 a já jsem se svou kamarádkou v kavárně v Kutné Hoře. Z jejích úst najednou slyším říkat: „Baru, tohle jsou mé plány na příští rok. Necítím se na to, abych příští rok ukončila své studium a šla do zaměstnání. Nechceš se mnou někam vyjet?“ V prvním momentě cítím naštvanost. Představovala jsem si, jak společně zvládneme státnice a teď tomu měl být konec. V další chvíli mě napadá, že ta holka je opravdu blázen. Já a cizina? To opravdu nejde dohromady. Pokaždé když jedu do ciziny, tak je mi špatně. Dovolenu si vůbec neužívám a každý den si říkám, že už chci jet domů. Já jako introvert se cítím nejlépe v České republice, která je pro mě bezpečným prostředím. Z toho důvodu jsem jí odpověděla, že se na to necítím a určitě s ní nikam nepojedu. To jsem ještě nevěděla, jaké změny během léta nastanou. Já sama věděla, že potřebuji ještě rok navíc než nastoupím do zaměstnání. Necítla jsem se dostatečně psychicky vyzrálá, abych dokázala v plné míře pomoci mým budoucím klientům. Tušila jsem, že ten rok můžu získat svou vnitřní sílu, díky které si začnu věřit. Potřebovala jsem získat nějakou zkušenost, která mi měla ukázat, že můj obor je správná cesta. Další důležitý rozhovor byl pro mě s mou mamkou, který se uskutečnil o pár týdnů později. Povídala jsem jí, jaký návrh mi má kamarádka dala. Její odpověď mě velmi překvapila: „Jsi ještě mladá, využívej různých možností, dokud můžeš. Pak už budeš chodit jen do práce a na získávání zkušeností už nebudeš mít mnoho času.“ Tyto dvě věty se mi rozležely v hlavě. Říkala jsem si, že má mamka pravdu. A kdy jindy bude vhodný čas překonat samu sebe, když ne teď? Ještě ten večer jsem psala kamarádce, že s ní do té ciziny vyjedu ráda. Při té myšlence se mi udělalo mdlo, ale věděla jsem, že je občas potřeba překonávat své hranice. Po létě jsme tedy začaly přemýšlet, kam by se nám líbilo vyjet. Jednoho dne jsme při prohledávání webových stránek a sociálních sítí narazily na Českou školu v Athénách. Toto město nás zaujalo a řekly si, že za zkoušku nic nedáme. Proto jsme napsaly email ředitelce školy. Od té jsme se dozvěděly, že v naší škole bude probíhat výběrové řízení, do kterého se máme přihlásit. Měly jsme pocit, že by byla až moc velká náhoda, kdyby vybrali nás obě. Ale zázrak nastal a my v dubnu dostaly email, že jsme byly vybrány do České školy v Athénách. Měly jsme z toho neskutečnou radost. A náš sen se nakonec stal realitou.

Nyní už je potřeba přesunout se do samotných Athén. Velké překvapení pro mě nastalo po pár dnech, kdy jsem zjistila, že se v Athénách cítím dobře. To se mi do té doby nikdy nestalo. Takže to je jedna z velkých změn, která u mě nastala. Přestala jsem mít strach jezdit do cizích zemí. Přišla jsem na to kouzlo, kvůli kterému má kamarádka tak ráda cestuje. To objevování nové země, kultury, památek dokáže člověka obohatit na celý život. Nejvíce si však z Athén odnáším,

že jsem si konečně v tomto městě splnila svůj životní sen. Už odmalička miluji zpěv, byla jsem zvyklá zpívat si na ulici a na různých besídkách jsem vždy byla slyšet jen já. V momentech, kdy jsem mohla někomu zazpívat, tak se ze mě najednou stával extrovert. Užívala jsem si, že jsem středem pozornosti, a že mohu lidem něco předat. Pomocí hlasu a hudby jim ukázat, jaké emoce mám s hudbou spojené, a o čem písnička pojednává. Z toho důvodu jsem od dospívání toužila zajít do karaoke baru a zazpívat si tam mou nejoblíbenější písničku Still loving you. Když jsem jednoho večera slyšela od jiné stážistky, že je v Athénách karaoke bar, tak jsem hned měla jasno. Tam prostě musíme zajít. Nakonec jsme se tam dostaly až v prosinci, ale byla to dokonalá rozlučka s naší stáží. Já se cítila na pódiu šťastná a neskutečně mě dojalo, když jsem na konci slyšela potlesk celého baru. V tu chvíli jsem si říkala, že se nesmím zpívání nikdy vzdát, protože mě opravdu naplňuje. Karaoke bar ale nebyl jediným prostorem, kde jsem si mohla zazpívat. Tím dalším bylo Velvyslanectví České republiky v Athénách. I když to teď píšu, tak stále nemůžu uvěřit, že jsem měla tu čest zazpívat na velvyslanectví. Jednou jsem se totiž zmínila ředitelce školy, že ráda zpívám. A najednou jsem se na konci listopadu dozvěděla, že mohu na mikulášské besídce zazpívat nějakou českou koledu, pokud budu chtít. Takovou nabídku jsem samozřejmě nemohla odmítnout. Už jenom stačilo vymyslet, jakou koledu bych chtěla zazpívat. Ale já hned od začátku měla jasno, bude to má nejoblíbenější Tichá noc. Možnost zkoušení téměř nebyla, ale doufala jsem, že vše dobře dopadne. A taky že to tak bylo. Sice jsem byla hodně nervózní, ale celou koledu jsem zazpívala, aniž bych se uprostřed zasekla nebo zapomněla text. Nejvíce mě potěšilo, že se lidem koleda v mém podání líbila a mohli jsme tak společně přivítat začínající vánoční atmosféru.

Na stáži v Athénách se stalo tolik událostí, o které bych se ráda podělila, ale to by vydalo na celou knihu. Jen bych ráda v závěru zmínila, jak moc jsem ráda, že jsem do Athén vyjela. Díky této cestě jsem se naučila tolik věcí, které mi už nikdy nikdo nevezme. Poznala jsem samu sebe a začala si věřit. Zjistila jsem, že i když nemám ráda velké množství lidí, tak zvládnou jezdit přečpaným metrem a autobusem. Když člověk chce, tak může překonat své vnitřní strachy, které ho mohou brzdit v jeho rozvoji. Do budoucna si odnáším především tuto myšlenku: „I když tě tvé vnitřní hlasy přesvědčují o opaku, nikdy se neboj udělat krok vpřed“.